

Στις 11 Φλεβάρη συνεδριάζει το Eurogroup. Όλα δείχνουν ότι από τη μεριά των ηγεμονικών ευρωπαϊκών δυνάμεων και ειδικά της Γερμανίας, θα συνεχιστούν οι ωμοί εκβιασμοί.

Εκμεταλλεούμενοι το γεγονός ότι η νέα ελληνική κυβέρνηση έχει αρνηθεί να αξιοποιήσει το βασικό όπλο απέναντι στον εκβιασμό, δηλ. τη μονομερή διαγραφή του χρέους και την έξοδο από το ευρώ, θα δοκιμάσουν να στείλουν το μήνυμα ότι καμιά χαλάρωση δεν μπορεί να υπάρξει από την ασφυκτική λιτότητα.

Η μάχη αυτή δεν είναι ανάμεσα στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ και την ΕΕ. Ούτε αφορά το εάν και κατά πόσο θα συναινέσουν οι Ευρωπαίοι σε μια μερική χαλάρωση της λιτότητας με παράλληλη διατήρηση μεγάλου μέρους του μνημονιακού κεκτημένου, όπως λίγο πολύ έχει δηλώσει το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης. Αφορά το εάν και κατά πόσο ένας αυταρχικός και αντιδημοκρατικός υπερεθνικός μηχανισμός, που εκπροσωπεί με τον πιο κυνικό τρόπο τα συμφέροντα των τραπεζών και των πολυεθνικών, θα συνεχίσει να αμφισβητεί ταπεινωτικά την κυρίαρχη βούληση της ελληνικής κοινωνίας.

Αυτή η μάχη μας αφορά όλους. Αφορά τη δυνατότητα του λαού να διεκδικήσει, με όλα τα μέσα που διαθέτει, ένα καλύτερο αύριο, σε ρήξη με το τοπίο της καταστροφής που ντόπια και ξένα κέντρα εξουσίας διαμόρφωσαν μεθοδικά τα τελευταία χρόνια. Είναι μια μάχη για τη δημοκρατία και για το δικαίωμα του αγωνιζόμενου λαού να οικοδομή το δικό του μέλλον.

Από αυτή τη μεγάλη μάχη, αλλά και από όλες όσες θα ακολουθήσουν, δεν πρέπει να λείπει η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά. Όχι προφανώς για να στηρίξει την κυβέρνηση σε μια αδιέξοδη διαπραγματευτική πρακτική που στην καλύτερη των περιπτώσεων θα οδηγήσει σε ένα «μνημόνιο με ανθρώπινο πρόσωπο». Αλλά για να πιάσει ξανά το νήμα των Πλατειών. Για να γίνει σαφές ότι απέναντι στο διευθυντήριο της ευρωλιτότητας δεν υπάρχει μόνο η κυβέρνηση. Υπάρχει και ένα λαός που βροντοφωνάζει «Ούτε βήμα πίσω». Για να γυρίσει ξανά η αυτοπεποίθηση των τριών ΔΕΝ: Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε. Για να απαιτηθούν «μονομερείς ενέργειες» και διαγραφή του χρέους. Για να γίνει θέση του αγωνιζόμενου λαού η απαίτηση «όχι άλλες ανθρωποθυσίες στο βωμό του ευρώ».

Σίγουρα πολλοί θα θελήσουν να παρουσιάσουν τις συγκεντρώσεις ως «στήριξη της εθνικής προσπάθειας». Μπορεί και πάλι κομματικές ντουντούκες να ρίξουν συνθήματα αφελούς - και εκνευριστικής - βαρσοφολατρείας. Όμως δεν θα είναι εκεί το ζήτημα. Το ζήτημα είναι να ξαναγίνει, με όλο το δυναμισμό αλλά και την αντιφατικότητα που αυτό συνεπάγεται, ο λαός αυτόνομος πρωταγωνιστής των εξελίξεων. Για να πιέσει το ίδιο το κίνημα και για πιο αποφασιστική στάση και για κατεύθυνση σύγκρουσης. Για να ωριμάσει ξανά ο δρόμος της ρήξης που σε πείσμα της γραμμής «ούτε ρήξη - ούτε υποταγή» της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ είναι ο μόνος δρόμος για να αποφύγουμε την καταστροφή.

Και δεν υπάρχει καλύτερη συνθήκη για να ζυμωθεί και να αποκτήσει απήχηση ένα πρόγραμμα ρήξεων από τη μαζική κινητοποίηση. Εάν θέλουμε ο λαός να μη δεχτεί απλώς ένα «μνημόνιο με λιγότερη λιτότητα» αλλά να πάρει το δρόμο της ανατροπής, πρέπει από τώρα να είμαστε μαζί του στο δρόμο.

Για την Αριστερά που και πριν και μετά τις εκλογές επιμένει ότι χρειάζεται ρήξη με χρέος, ευρώ και ΕΕ, οι κινητοποιήσεις αυτές δεν είναι απλώς μια ευκαιρία να βρεθεί ξανά στο πλευρό αγωνιζόμενων κομματιών. Πάνω από όλα είναι ο τρόπος για να ανταποκριθεί σε μια ιστορική ευθύνη, από την οποία δεν μπορεί να

ξεφύγει, όποιοι εάν και είναι οι εκλογικοί συσχετισμοί: να οργανώνει το λαό στον αγώνα και τη διεκδίκησή του και να διαμορφώνει τη συλλογικότητα της αντίστασης και της δημιουργίας, αναγκαία συνθήκη για γίνει κτήμα και απαίτηση ο άλλος δρόμος της ανατροπής.